

ת"פ 23764/08/12 - מדינת ישראל נגד אליהו איצחייק

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 23764-08-12 מדינת ישראל נ' איצחייק

תיק חיצוני: 03440201207422

בפני כב' השופט יואב עטר

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד מזור טפירו

נגד

הנאשם

אליהו איצחייק ע"י ב"כ עו"ד מאיר סוויסה

החלטה

בפני טענת הנאשם, כי אין להשיב לאשמה בנוגע לכתב האישום שהוגש בעניינו.

בקצה המזלג יצוין, כי כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של העלבת עובד ציבור, איומים, והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, שעניין בכך שעל פי הנטען בכתב האישום, שעה שהנאשם נחקר בתחנת באר-שבע של משטרת ישראל, בחשד לעבירה אחרת, פנה לחוקר בצעקות, ובמילים בוטות, איים עליו תוך שאמר לו: **"אני אזיין אותך בבית משפט, אני אזיין אותך בתחת, אתה לא יודע מי אני, אני אתבע אותך אזרחית, אני אעשה אותך מסכן בבית המשפט, אתה לא מבין את המצב שלך, תמצא לך עו"ד, אנחנו במדינה נאצית ואני אגש למח"ש, זין על המשטרה הנאצית"**.

בנוסף נטען בכתב האישום כי לאחר דברים אלה ולאחר שהודיע לו החוקר כי הוא עצור, הנאשם ניסה לצאת מהחדר, ומשהחוקר הושיבו על כיסא, קילל הנאשם את החוקר, ובהמשך אמר לשוטרת אחרת שנכנסה לחדר: **"שרמוטה"**.

פרשת התביעה נשמעה במלואה בדיון מיום 2.3.2016, ועתה הוגשה טענת ההגנה, לפיה אין להשיב לאשמה. עיון בבקשה מלמד כי זו מתבססת הן על הטענה כי התביעה הציגה ראיות שקריות לכאורה ומוטות והן על טענות נוספות שעניין בכך שלא התקיימו יסודות העבירות המיוחסות לנאשם, נוכח הטענה כי האיום הנטען הינו למעשה בנקיטת הליכים משפטיים ועל כן המדובר באיום בנקיטה בפעולה חוקית (אשר לא מהווה עבירה). בנוסף נטען כי השוטר פעל שלא כדין, שעה שעצר את הנאשם טרם שניסה לעכבו, ועל כן, משהמדובר במעצר לא חוקי ממילא רשאי היה הנאשם לקום. בנוסף נטען שהאמירות המיוחסות לנאשם, המקימות לשיטת התביעה את יסודות העבירה של העלבת עובד ציבור, אינן עומדות בכללים שהותוו בהלכה הפסוקה (הלכת אונגרפלד) כמקימות את יסודות העבירה של העלבת עובד ציבור.

דין

סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע:

עמוד 1

**"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם
- בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין..."**

ההלכה בענין טענות אין להשיב לאשמה באה לידי ביטוי בפסיקה בשורה ארוכה של פסקי דין. בע"פ 405/80 **מדינת
ישראל נגד שדמי**, פד"י לה' (ב) 757, צוין:

**"בית המשפט לא יטה אופן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות
בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום.
ראיות בסיסיות לענין זה, אין משמען כאמור, ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על
אתר, אלא ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית המעבירה את
הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם..."**

בשלב זה של הדיון, אין בית המשפט מתייחס למשקלן של הראיות, וגם בראיה שמשקלה בהכרעת הדין עשוי להיות
זעום, עדיין יש בכדי להעביר את הנטל בשלב הזה של אין להשיב לאשמה:

**"ראיות לכאורה" על-פי סעיף 158 לחוק משפיעות על סדר-הדין הפלילי בלבד, במובן זה,
שקיומן מעביר לנאשם את נטל הבאת הראיות, אך אינו מעביר על שכמו את נטל השכנוע,
הנותר תמיד על התביעה. הנאשם לא יורשע בדין אלא-אם-כן בסוף המשפט יתברר, כי משקל
הראיות שהובאו נגדו מספיק להוכחת אשמתו מעבר לכל ספק סביר. על-כן, נאשם עשוי
להיות מזוכה בדינו אף אם התביעה עמדה בנטל הבאת הראיות והנאשם לא הביא מצידו
ראיות לסתור את ראיות התביעה, וזאת אם היה בראיות התביעה כדי להותיר ספק סביר
באשמת הנאשם. לנוכח ההשלכה המוגבלת של "ראיות לכאורה" על הכרעת הדין, נקבע כי די
בראיות דלות ובסיסיות, כי משקלן אינו רלוואנטי, וכי הראיות אינן מאבדות מערכן הלכאורי
גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה קיימות ראיות המחלישות את הראיות המרשיעות או
סותרות אותן".**

(בש"פ 153/95 - **כמאל בן עטאף רחאל נ' מדינת ישראל** . פ"ד מט(2), 221)

ומן הכלל אל הפרט:

עדי התביעה השוטרים מאיר סיידה ויפעת חלף פירטו בעדויותיהם בבית המשפט את העובדות המפורטות בכתב האישום.

בכל הקשור לטענות הנוגעות למהימנות ומשקל, הרי שבשלב זה כאמור בית המשפט אינו בוחן שאלות של מהימנות
ומשקל, ושיקוליו שונים מהשיקולים בעת הכרעת הדין, תוך שהמבחנים לקביעת האשמה במסגרת הכרעת הדין שונים
באופן משמעותי מהמבחנים בכל הקשור לקביעה כי אין מקום להשיב לאשמה.

בשלב זה של ההליך, ותוך שמובהר כי אין בכך משום הבעת עמדה לכאן או לכאן, לא מצאתי מקום להידרש לטענות
המפורטות בבקשה, המתייחסות למגמתיות ו/או התעמרות של החוקר שכן אלו משליכות במישרין על סוגיית המשקל
והמהימנות, וזאת מקום שהחוקר הכחיש כוונות שכאלו בעדותו.

עמוד 2

סבורני כי לצורך שלב זה של ההליך, מקום בו מעבר לאמירות הנוגעות לאיום בנקיטה בהליך חוקי בבית המשפט, נאמר לכאורה ועל פי הטענה על ידי הנאשם גם המשפט "אני אזיין אותך בתחת" כלפי החוקר, הרי שלכל הפחות, יש מקום להורות לנאשם להשיב לאשמה לעניין זה.

מקום בו סבורני כי יש מקום לחייב את הנאשם להשיב לאשמה ולו ביחס לרכיב זה, הרי שעל פניו מתייתר הצורך בבחינת הרכיבים הנוספים, שכן: **"אפשר היה לדון בטענת אין להשיב לאשמה על מקצת האישומים ואחד הנאשמים רק אם בית-המשפט ישתכנע שיש מקום להפרדת הדיון בין האישומים או בין הנאשמים, כך שאם הטענה תתקבל וינתן פסק-דין של זיכוי - יהיה זה פסק-דין באישום, או בנאשם, העומד בפני עצמו ולא ביחד עם אחרים."** (ת"פ (מחוזי ת"א) 456/85 מדינת ישראל נ' יעקב בן חיים אלפרון ואח' [פ"מ נא (1) 359]). במקרה דנן, בו אין מדובר בפרשייה מורכבת, ומקום בו מדובר במסכת מעשים אחת, ובאירוע אחד, אשר בגינו יוחסו שלוש עבירות שונות, ומקום בו לכל הפחות ביחס לאחת מאותן העבירות נדרש הנאשם להשיב לאשמה, הרי שאין מקום לבצע הפרדה מלאכותית בשלב זה של ההליך, בין העבירות השונות, ומקומה של אותה בדיקה פרטנית הנוגעת להוכחת יסודות מלוא שלושת העבירות המיוחסות לנאשם, להתבצע במסגרת הכרעת הדין.

למעלה מן הצורך יצוין כי סבורני שגם מקומה של הנוגעת לקימה מהכיסא וניסיון היציאה מהחדר, בהינתן גרסאות עדי התביעה לעניין זה, ובהינתן העובדה שביהמ"ש אינו בוחן בשלב זה מהימנות ומשקל, להיבחן במסגרת הכרעת הדין ולא במסגרת שלב זה של ההליך.

לאור כל האמור לעיל, ובהינתן המבחנים שנקבעו בחוק ובפסיקה, ביחס לשלב זה של ההליך, אני דוחה את טענת ההגנה כי אין להשיב לאשמה, ומחייב את הנאשם להשיב לאשמה.

ניתנה היום, כ"ז אדר ב' תשע"ו, 06 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.

המזכירות תעביר ההחלטה לב"כ הצדדים.